

**Posudek vedoucího práce na diplomovou práci Adély Lábusové
ROMSKÝ REVENANT – MULO JAKO DOGMA
Metodologické možnosti a úskali přístupu k „romské tradici“**

Práce Adély Lábusové vznikala velice dlouho, nebo lze spíše říci po velice dlouhé přípravě, a v podstatě samostatně, bez mého vedení. Má rozsah téměř přesně trojnásobku materiálu požadovaného na diplomní práci.

Autorka pracuje s množstvím pramenů, kategorizuje je a hodnotí často ze širšího kontextu, než s jakým pracovali jejich autoři. Vedle původně zamýšleného tématu – romských revenantů *mulů*, se věnuje důkladné reflexi metody své vlastní a de facto metodologii celého našeho relativně mladého oboru. (Jako příklad se nabízí název podkapitol *Reflexe vlivu vývoje etnografické disciplíny na současné postavení romistiky*, nebo „*Lidovost mulů? – reflexe užití etnografických a folkloristických metodologií v rámci romistiky*“).

Téma revenantů romských Lábusová samozřejmě zakotvuje v pojetí smrti a revenantů obecně.

Vlastní víceletý terénní výzkum, z něhož práce vychází, se odehrával v romštině, což je opět v práci podrobena reflexi. Autorka nakonec zkoumá hlavně funkci *mulů* a vyprávění o nich v komunitě, spíše než konkrétní podoby představ o nich.

Práce vrcholí relativizací a kontextualizací všeho zjištěného, úvahami o podstatě romských komunit a o podstatě bádání o nich.

Ne že by se práci nedalo nic vytknout. Namátkou: Lábusová sice výborně využívá své studijní kombinace etnologie – romistika, ale ačkoli hübschmannovskou tradici v romistice hodnotí kladně, snaží se ji někdy spíše omlouvat dobou, a staví ji dle mého názoru příliš do kontextu vývoje antropologie a do kontrastu s ní. Nejde mi zde vůbec o kladnější hodnocení hübschmannovské tradice, jde o to, že ve snaze redefinovat obor zůstává Lábusová možná trochu moc v područí metodologicky nesrovnatelně vypracovanější antropologie. Je ale možné, že jde o záměr – obohatit romistiku o solidně založenou reflexi z antropologických pozic (příčemž nevylučuji, že pro antropologa může být řada myšlenek samozřejmých), a kdyby studentka diplomovala etnologii, snažila by se naopak do onoho oboru vnést něco nového z oboru našeho.

I právě naznačená polemika ovšem naznačuje, že diplomní práce Adély Lábusové svým rozsahem, samostatností, pramenným založením, zpracováním a přesahem původního tématu výzkumu bez problémů splňuje kritéria spíše pro práci dizertační, ne-li habilitační.

Doporučuji práci k obhajobě jako výbornou, zároveň ji doporučuji po dalším zvážení některých částí publikovat, a pokud to ještě studijní a zákonné předpisy umožňují, doporučuji udělit studentce titul PhDr.

PhDr. Jan Červenka, Ph.D.

